

Јелте

ISSN 0353-6726

50
динара

ERINACEUS EUROPAEUS ! (ЈЕВРОПСКИ ЈЕЖ) ♦ Година 74.

9 770353 672001 >

ГДЕ СУ РУСКИ
ТЕНКОВИ,
ТУ СУ РУСКЕ
ЗЕМЉЕ !

НИГДЕ МЕ НЕМА

Читајући компилацију господина Милена Миливојевића објављену под радним насловом: “ЧИЈИ СИ ТИ МАЛИ?” /по Матији/ у ОШИШАНОМ ЈЕЖУ број 3011, ове године, у којој се увелико цитирају и компарирају ловци на туђу интелектуалну својину, био сам веома разочаран што и мене нема међу њима. Била би то ретка прилика да се моја маленкост нађе међу великанима српског хумора и сатире. Цаба је што ме има у: Ошишаном језу, Политици, Сатирикону, Блицу, Вечерњим новостима, на радију и телевизији, у зборницима и антологијама хумора и сатире, књижевним часописима и осталим штампаним и електронским медијима, када ме нема у поменутој компилацији. Због тога сам почео све чешће да се питам зашто и за кога трошим време, папир и оловке за писање афоризама када их нико не присваја. Ако ме ловци на интелектуалну својину и даље буду игнорисали, не остаје ми ништа друго него да им се придружим у послу. Упадом у њихове редове проредили би се редови афористичара који цене ред и рад њиховог књижевног стваралаштва. Било би добро када би поменута компилација господина Миливојевића била почетак краја бескрајном фаворизовању појединих афористичара од стране разних теоретичара хумора и сатире, који почињу и завршавају своје беседе о величини њиховог књижевног стваралаштва.

Из истраживачког опуса господина Миливојевића пронашао сам два његова афоризма сличних мојим.

Афоризми објављени у мојој књизи “Плутање народа” пре више од десет година гласе:

*Окренуо би он лист, али не зна на којој је страни.

*Где год бацим поглед, падне ми мрак на очи.

А његови гласе:

*Ко често окреће лист, брзо стигне до последње стран/к/е.

*Бацио сам поглед. Шта ће ми у овом мраку.

Нисам стручан да кажем да ли су сличности у овом случају случајне, или намерне.

Миливоје Јозић

УВАЖЕНА УРЕДНИЦЕ,

Пре свега, а после свега, честитам Вама и сарадницима улазак у Јевропу. Захвалан сам Вам што сте објавили паметовање Милена

Миливојевића о “феномену коинциденције”, који то није онима што поседују основна знања из области психолингвистике и што су прихватили Андрићеве успутне записе о афоризму, а поготово овај: “Нисам увек сигуран да ли бележим заиста своју мисао или неку давно прочитану или што сам чуо, у сваком случају, несвесно позајмљену.”

На основу наведених година издавања збирки афоризама побројаних аутора, из којих су узети примери “истих или сличних афоризама”, не бих рекао да је реч о коинциденцији, односно истовремености.

А и сам наслов, а делом и наднаслов су ми нешто познати.

Захвалан сам и поменутом аутору што ми је помогао да првој збирци афоризама у припреми дам радни наслов: Афоризми које нису појели скакавци.

Боже, и ово ми је нешто познато!

Они који знају колико имам година опростиће ми због заборавности, па и смушености.

Нећу избацити из рукописа преживеле афоризме попут поменутог колеге, поготову што нисам прочитао ниједну његову књигу.

Запазио сам да је поменуто једино вас из садашње редакције. Ни то није за мене “феномен” јер ми је познато да су ваши доскорашњи сарадници ређе писали “нижи књижевни род”. Може бити да је и њих било теже копирати јер су достигли савршенство у писању афоризама, па би сваки покушај “плагијата” био бледа сенка узора.

Остајем једино у дилеми ко је први објавио “исти или сличан афоризам” у случајевима кад је наводно више уједначених или “подударних” аутора без назнака година издавања књига. Препуштам ипак то заинтригираним да реше међусобно. У случају неспоразума могли би да региструју Удружење феноменалних коинциденцијатора Србије, (па и шире), кад их већ има толико.

Ви бисте то могли да искористите за издавање новог “Ко је ко”, а за Милена Миливојевића и њему сличне и “Шта је шта у хумору и сатири”. А могли бисте да уведете и рубрику “Писма верних читалаца” да би се чуо и глас народа, који има најбоље афористичаре на свету.

У нади да сте прочитали писмо до краја, остајем с поштовањем

Павле Ађански

НЕКАД ЈЕ БИЛО: “МИРКО, ПАЗИ МЕТАК!”, А ДАНАС ЈЕ: “МИРКО, ПАЗИ ТОМА!”

Миодраг Лазаревић

МИМО – ОДНОСИ

ГОЛОГРУЗИЈА

Нема тог ђака у Србији кога ћете ових дана убедити да су презимена Гагарин и Караџић везана за тамо некакво путовање у космос и реформисање АзБукије. Јуриј Гагарин је могао још пет пута да оде у свемир, али не би стекао такву популарност као данас када је најпознатији хашки бегунац Радован Караџић ухапшен управо у улици са његовим именом. Након тринаест година скривања бивши лидер босанских Срба и један од оснивача Републике Српске, Радован Караџић ухапшен је на Новом Београду, након чега је испоручен хашком суду. И поред тога што су годинама кружиле сликовите претпоставке о Караџићу сакривеном у пећини или код Далај Ламе, испоставило се да је истина много маштовитија. Уместо да се крије, најпознатији српски Радован после Радована Трећег, ускочио је у мојсијевски идентитет доктора Драгана Дабића и ушао у јавни живот као експерт за алтернативну медицину. Хашки судија Ори најавио је да ће суђење Караџићу трајати највише две године. Оптужени је изјавио да ће се бранити сам као и да страхује од Ричарда Холдбрука, чијим ће прљавим вешом испунити Хаг. Велика Британија за сада ћути, а и шта би друго када је њен култни др Џекил и мистер Хајд' потпуно помрачен славом др Дабића и мистер Караџића.

Британија, која ових дана интезивира ојачавање ЕУ, тренутно нема проблема са тероризмом, као ни са ирскошкотским сепаратизмом. Стога је Даунинг стрит лоцирао новог непријатеља круне – незапослене. Према последњим статистикама Министарства за социјални рад Велике Британије огроман број Британаца је на државној дојци, а за већину се сумња да намерно не тражи посао јер је навикла на бенефиције за незапослене. Стога је министарство решило да заоштри критеријуме пружања социјалне помоћи. Прва мера се састоји у томе да свако ко проведе две године на Бироу рада, а не нађе адекватан посао, бива избрисан из евиденције. Уколико се ради о инвалидима, они морају да докажу да су хендикепирани, а свако ко најзад прими помоћ мораће да води дневник њене потрошње. Дакле, смрт сиромашнима, пардон – сиромаштву!

У Пекингу су отворене Летње олимпијске игре, након чега су отпочела и такмичења. Овај догађај од планетарне важности посетило је мноштво државника међу којима и председник Србије Борис Тадић, који је у изјави медијима рекао како је у неформалној атмосфери

разговарао и о нашим унутрашњим питањима. Остаје питање коме ће његово лобирање више помоћи : Косову или нашим спортистима?

Иначе, Олимпијске игре су од давнина црвено светло за све ратове у свету у време њиховог спортског надметања. Доказ за то је најновији сукоб Русије и Грузије око Јужне Осетије. Ова криза, која вуче корене још од распада СССР-а, ескалирала је овог месеца у тој мери да је Грузија, на челу са Михаилом Сакашвилијем, прогласила ратно стање. Осетљивост за Осетију показали су ОЕБС, ЕУ и САД, који су се активно укључили у смиривање конфликта. Док је умерени Медведев нагласио како би био срећан када би дошло до добровољног повлачења грузијских трупа из Јужне Осетије. Владимир Путин је био много оштрији у својим изјавама и показао да о судбини Русије неће одлучивати тамо нека голо-грузија.

У табор држава које су признале Косово прешла је и Колумбија. Иако припада Јужној Америци, језгру отпора америчкој хегемонији, Колумбија у новије време постаје партнер прихватљив САД, па стога промена њеног односа ка Косову не чуди. И док снови о јужноамеричкој револуцији против глобализма иду у прах, и то бели прах, наши кругови колумбијско признање оцењују кратким питањем – Ко ће кога него свој свога?

Британски племић, Дејвид Пајпер из Плимаута ставио је на Интернет аукцију све што поседује, па и своју титулу. Стога, свако ко има 4 милиона долара, има шансу да се окити титулом лорда и то без чињења којекаквих заслуга за круну. Некада куповани српски посланици оправдано ликују. У поређењу са продајом тутуле лорда продаја посланика је бувља пијаца.

У Србији је завршен још један сабор у Гучи. Мношто домаћих а и страних гостију могло је да се неколико дана опусту уз трубачке оркестре из целе Србије, као и уз специјалите Западне Србије и надалеко познату ракију. И док присталице "Егзита" приговарају како се у Гучи дува више него на њиховом фестивалу, наша јавност може да буде поносна. Штавише, у Гучу би можда требало преместити и Парламент, јер то је једино место где нама иде добро када одлучују тоталне трубе.

Миодраг Стошић

ИМАМО ВЛАДУ КАКВУ НИКО НЕМА. БЛАГО ЊИМА!

Константин Гросу

СТРАНИ ПЛАЋЕНИК

Нигде се, етикете издајника, странког плаћеника или шпијуна не лепе тако лако, као код нас.

Човек не може тајно да се састане ни са неким нижим службеником ЦИА, а да га не прогласе за Алексу Жунића.

Ако се уз чашу вина, макар и на пет минута, одрекнеш косовског завета, овде ће те са свих страна оптужити да си продао веру за вечеру.

Уколико се упустиш у објашњавање, тврдећи да из здравствених разлога никад не вечераваш, оптужиће те да си продао веру за молитвени доручак.

Свако вађење из ове ситуације нема шансу, јер нема тога ко ће у Србији било коме поверовати да не би продао веру за молитвени.

Ако, не дај Боже на неком травњаку у дворишту амбасаде стране силе, шапатом изјавиш да је у реду што су Косово отели Србији, не треба да чекаш дуго да ти прилепе налепницу на којој ћирилицом јасно пише да си Бранковић којег мајка више не рађа.

Још горе ћеш проћи ако на неком натјечају твоја невладина организација добије баснаслован новац да би реализовала пројекат сеобе Србаља из православља на све стране, с јасним циљем да се саберу у некој од безброј секти које отуда тумарају.

У том случају може се догодити да те позову и на телевизију да објасниш како ти и твоја невладина организација нисте имали намеру да чачкате у традицију, него сте хтели да мало осавремените овештале верске навике домородачког становништва.

А, што те домороци називају Јудом, само је доказ више да си на правом путу, док домороци остају то што јесу све до часа када ће их мисионари попут тебе извести на прави пут, одакле ће они, трагом пролетерских бригада отићи трбухом за крухом.

Али, у оној другој Србији, која на свако твоје појављивање на телевизији сумњичаво врти главом, свакако ћеш се наћи међу оним појединцима којима на народњачкој територији ни дању није загарантован безбедан пролаз, без пратње УНМИК-а, или неке друге јединице НАТО, као што су ортаци за мир, познати и под одомаћеним називом - војска и полиција Србије.

Опет, кад даш неку изјаву страним медијима да би Србију, уколико овако настави, још неколико пута требало задандарати бомбама и осталим сиромаштвом у уранијуму, немој очекивати да ће таква твоја прича овде наићи на аплаузе, узвике "живео" и слично.

Овде ће те дочекати са "ууу", а биће и других епитета, којима има да будеш називан, да ће и твојој рођеној мајци бити непријатно што је родила такво ђубре и изрода.

Наравно, ти не би био део остатка света кад, с времена на време, са говорнице,

на митингу или номинацији своје странке не би изјавио да са оваквом стоком једном бесловесном и пучином грдном не желиш да имаш ништа, и ако треба да се иде у Европу, Србија то треба да учини тако што ће онамо, намо без Србља и сличних појединаца који овде са њима једва живе.

Ова твоја поетска бравура наићи ће на такву лавину псовки, претњи, говора мржње да ће прва мисао која ће ти пасти на памет бити истоветна оној која ти је пала на памет и као последња.

А то је да Србији са Србима нема места ни на овом свету, а камоли у Европи.

И кад већ следећи пут будеш ишао по налоге за будуће акције у интересу непријатеља Србије, више се нећеш ни освртати на то што се о теби овде говори.

Биће ти стало само шта о теби мисле Хрвати, Шиптари, америчка, енглеска и немачка амбасада, београдска домољубива чаршија и разне организације самохвалисавих европских имена, па и они који се крију иза шифрираних назива попут Алфа, Бета 92, Гама-17 плус или Е=ВЦ на квадрат.

А они знају да ти ниси никакав шпијун, страни плаћеник и домаћи издајник, јер да јеси, радио би за Русе, а не за њих.

Што је теби довољно да и сам помислиш, "да, стварно, па како неко може за мене тако нешто да каже".

И онда после једне такве мисли о себи не преостаје ти ништа друго него да одеш на састанак какве групе која ће порадити на томе да се Срби прогласе за примате.

И да се дозволи неограничени сафари на ову врсту, која се захваљујући ненадмашној стопи морталитета, баш намножила.

А они нека урличу да си издајник, шпијун и страни плаћеник колико год хоће.

Радивоје Бојичић

ТРАЖИО САМ ПРАВДУ НА СУДУ. УМАЛО НИСАМ ПАО С КРОВА!

Сел.м.п.р. Косић

ПОСЛЕДЊА ВЕСТ: Из (ментално) поузданих извора сазнајемо, да ће се Радован Караџић у Хашком суду, после ослобођења Насера Орића и других Харадинаја, бавити тамошњим судијама - као психијатар!

* * * * *

Ми немамо трулих богаташа.
Наши тајкуни су једри,
свежи и зелени.

* * * * *

Дорпинос Срба глобалном загревању види се и на телевизији.
Кроз претерано емитовање пичкиног дима.

* * * * *

Јужна Осетија је срце Грузије.
Баскија је срце Шпаније.
Корзика је срце Француске.
Јужни Тирол је срце Аустрије.
Валонија је срце Белгије.
Ердељ је срце Румуније.
Шкотска је срце Велике Британије.
Чеченија је срце Русије.
Косово је песмејкер Србије!

* * * * *

- **Како** ћеш најлакше непокретну претворити у покретну имовину?
- **Тако** што ћеш преко грађевинске мафије купити кућу на клизишту!

* * * * *

У свету се људи питају да ли постоји живот после смрти?
У Србији се људи питају да ли постоји живот пре смрти?

* * * * *

Председник државе Србије је психолог. Председник Скупштине Србије је психијатар. Председнику Владе и министрима преостаје само још да се праве блесави.

* * * * *

Лако је организовати Олимпијаду. Нека Кинези пробају да организују Гучу!

* * * * *

Није тачно да наши политичари ничему не служе. Служе за спрдњу.

КО ЈЕ КО У СРПСКОЈ ПОЛИЦИЈИ?

* * * * *

Србија је на путу опоравка.
Сви политичари су или у Грчкој, или у Пекингу.

* * * * *

Опозиција у скупштини више нема ни мањину.

Р.Б.

* * * * *

Нова влада обећава да ће остварити чвршће везе са Србијом.

Живан Глишовић

* * * * *

КАКО ЈАВЉАЈУ СОЦИЈАЛИСТИ ЊИХОВ
КОАЛИЦИОНИ ПАРТНЕР, ЧЕДА,
ИМА ОДЛИЧАН ВИД.
И У ПЛАСТУ СЕНА
МОЖЕ ДА НАЂЕ ИГЛУ!

Живећемо ми у бољем друштву. Кад се ово друштво разиђе.

Рагмило Мићковић

ПРИЧА О ДОБРОСУСЕДСКИМ ОДНОСИМА

Ово је комшија ПЕРА.
Он се недавно доселио
у нашу зграду.
Са свима је у добрим односима.
Љубазно се јавља на ходнику.
Спреман је да помогне
старијима.

Ово је наш комшија МИКА.
Из његовог стана
увек се чују гусле.
С времена на време, у госте
му долазе извесне женске.
Редовно присуствује
скуповима станара.

Ово је наш комшија БОКА.
Нипочему се не разликује
од осталих станара у нашој
згради.
Често храни голубове и нуди
бомбоне девојчицама.
Из стана никад не излази
после осам.

Ово је наш комшија ЛАЗА.
Он је "партизановац".
Недељом иде и у цркву.
А може се видети
и у оближњем парку.

Сад нас неке службе питају шта су комшије Пера, Ђока, Мика и Лаза радили у Другом светском рату?
Некад ми дођем да им кажем, па шта су могли да раде: да истребљују Словене, Цигане и Јевреје.
Али, не смем. Није се зајевати са тим службама.

МАГАРЕЋЕ КЛУПЕ СЕДИШТА И МЕСТА

За неразумне ђаке лење и глупе
Школе су имале магареће клупе

Због васпитне мере неизгледне
Нико у њих није желео да седне

Најчешће су деца ишла по безнађу
Ако се у магарећој клупи нађу

Некима је било где седе свеједно
И зато се нису осећали бедно

Школе су декретом добиле упуте
Па су магареће клупе укинуте

Декретом се ишло правце у суштину
Ал магарце нису могли да укину

А онда је живот услове једнаке
Понудио свима до сопствене странке

После у скупштини
сви су се у странци
Тртили ко прави искусни магарци

Чиптали се с места и са говорнице
Ко магарци на сред прашњаве улице

Гледали су какво решење да нађу
За путеве пруге и сопствену крађу

ДА ЈАТ-ова крила
с тендером полеме
А себи да купе нове авионе

Онда би до Ниша Сомбора Пониква
Летели ко прави
док не пукне тиква

Па дале су речи тешке ко олово
За Лаб и Ситницу и поље Косово

За Дечане Призрен и Метохију
За Велику Хочу за Патријаршију

Понекад су само за дебеле паре
Ишли до Звечана или пред Мердаре

А за Грачаницу туристичке туре
И за пооране косовске божуре

Правили су с КФОР-ом
кад им се посрећи
Проставши на статус али магарећи

Да л ће доћи време
да у свакој странци
Седе прави људи уместо магарци

А скупштинска села
препуна шљаштећа
Укине заувек места магарећа
Миодраг Максимовић

Коалиција ДС-а и СПС-а је природна. Огувек су их делили само кордони.

Ђоран Ђокна

ГДЕ СЕ ДЕДЕ НОВИНСКА КАРИКАТУРА ?

Донедавно се мислило како у нашој земљи ништа не може да буде у већој кризи, него што је то држава.

И поред упозорења са стране, као што су разне статистике, поређења, ранг листе и остала истраживања, која редом показују да када нас и везују за Европу, онда то чине искључиво тако што нас прибадају на само дно Старог континента, ми смо се колико до пре неки дан бусали како нама ни до Косова нема равних, не само у свету, него и код нас.

Али, од пре неки дан и сами полако почињемо да схватамо да баш и нисмо онакви каквима себе замишљамо, уз помоћ стимулативних средстава, домаће ракије, забрањених супстанци и сличног опијума за народ.

Између осталог, приметили смо да је са нашег медијског простора, осим истине, морала, правовремености, укуса, писмености, фајв даблјуа, објективности и сличних елемената новинарске професионалности и професионалног новинарства, готово потпуно нестала и тзв. новинска карикатура.

Ако се овим, најсупериорнијим видом новинарства, у Србији баве само десетак-петнаестак аутора, онда се и без речи може закључити да новинска карикатура код нас и не постоји.

Уместо њих, по гомили хартија од безвредности, што је друго име наше тзв. штампе, распојасали су се дилетанти, којима у друштву које држи до макар каквих критеријума, не би било дозвољено да се мувају ни по КУД-овима, док би се на њихово црткање могло са симпатијама гледати само ако би се радило о психотерапији.

Некад, када смо имали карикатуристе као што су Милорад Добрић, Александар Клас, Никола Рудић, Милош Крњетин, Раде Ивановић, , а да не говоримо о Пјеру Крижанићу, Зуки Цумхуру, Милошу Вушковићу, Ђорђу Лобачову, Ивану Лучеву, Милораду Ђирићу, Драгославу Стојановићу, Сабахадину Хоџићу и Душку Јовановићу, хвалили смо се како су ови наше колеге овенчани свим наградама које се за овај вид новинарства додељују у свету.

Наши карикатуристи су били обасути медаљама, пехарима, плакетама, дипломама које су овамо долазиле са све четири стране света, а кад су прилике биле добре воље, дозвољавале су да и наши карикатуристи оду у иностранство и преузму оно што су освојили.

Данас, међутим, свако ко има средњи, палац и кажипрст, у која три чувена српска прста може да уметне какав лапис, рише и одмах то, што је прешло преко сваке црте, пакује у коверат и шаље на све стране.

Па, када из белог света добије абер како му се организатор захваљује на учешћу, овај одмах по чаршији, жељној било каквог белосветског мишљења о нама и нашој чувеној госпољубивости у оно место где се леђа престају часно звати, разгласи како је добио признање које по значају уз раме стоји Нобеловој награди, док

Пулицер, за којег никад није чуо, може да му пљуне под прозор.

Та екипа је још трагичнија и још комичнија кад коментарише онога који се хвалише како је освојио сами светски врх, брате.

Од њих десет, девет ће рећи да је идеју за карикатуру која је освојила ону сумњиву награду украо од њих, а сваки о ове деветорице ће још приложити и доказ, што црно на бело, што у колору, како је то баш он, њим самим, објавио у једној од година наше славне прошлости.

Ипак, највеће уживање човеку са стране, ови цртољуби пружају кад тргују домаћим наградама.

Ако је, дакле, један у жирију, он има ортака за кога се залаже да добије награду на одговарајућем конкурс.

Ако се награда избоксује, лауреант има обавезу да се нађе у неком другом жирију, па да, и по цену класичног нокаута, своје ортаку избоксује награду на неком другом конкурс.

Ортаци иду наизменично: кад сам ја у жирију, ти си *нагрђен*, а кад си ти у жирију, *нагрђују* мене.

И тако плови овај весели бродолом без компаса, користећи најсавременија средства за дезоријентацију.

Па, лепо, овамо хиљаду, намао пет стотина, овде преноћиште, онамо жу-жу...

Уз пензију, плату или остале принадлежности, добро дође за пиво, пушење и орочено бекство од куће, а најдаље док траје ова луда *жирка*.

Чувајући своје повремене сараднике од њих самих, *Јез* је, гледајући с непотребним симпатијама на њихово бављење карикатуром као хобијем, јер као боље је да људи цртају, него да се туку, професионалцима одузимао свој скупоцени простор и мало помало уступао га дилетантима, па је и у "Језу" бивало све мање карикатура, а све више дилетантованих Далија, безталентованих Мегрита, слаботалентованих Де Кирика, док је број оних који су опонашали Воју Станића до данашњих дана остао неутврђен.

*Име Драгослав Пејановић Јагодинац,
као и име места у којем живи,
познати редакцији*

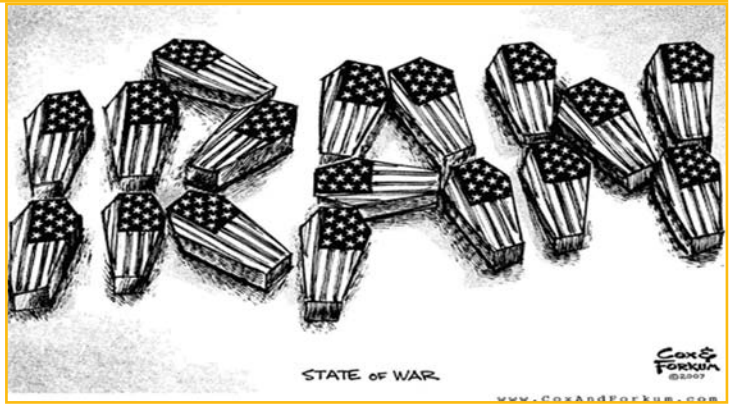
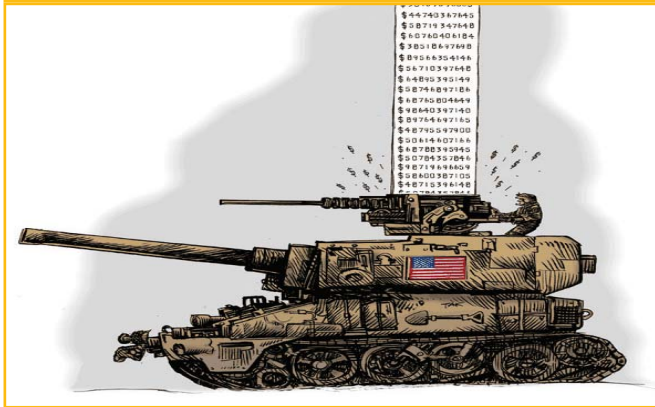
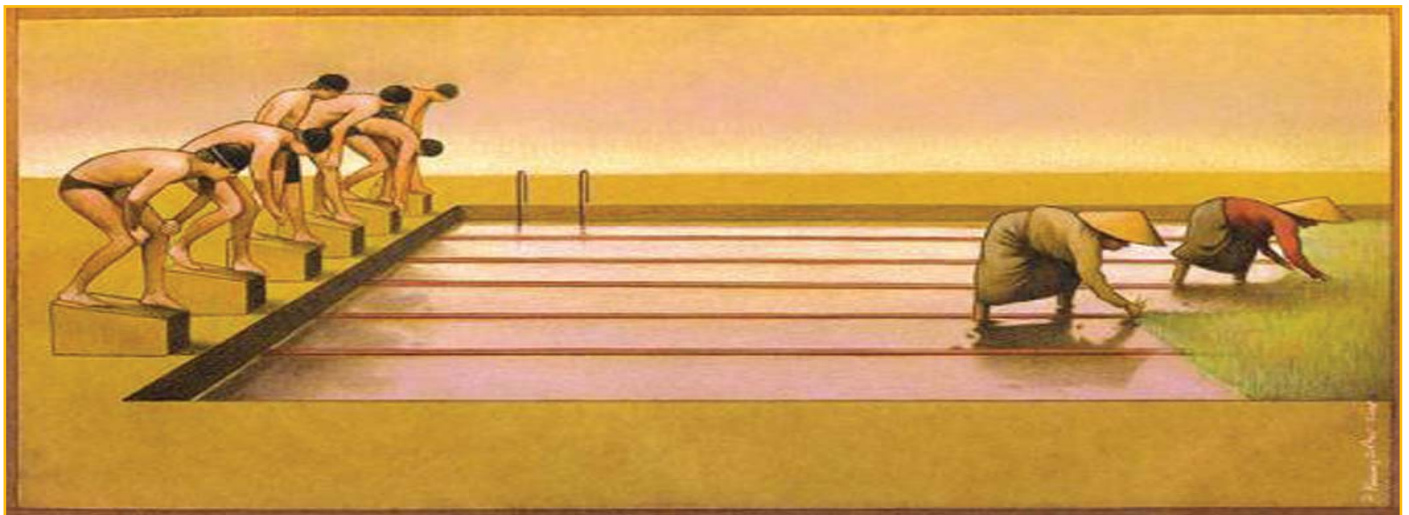
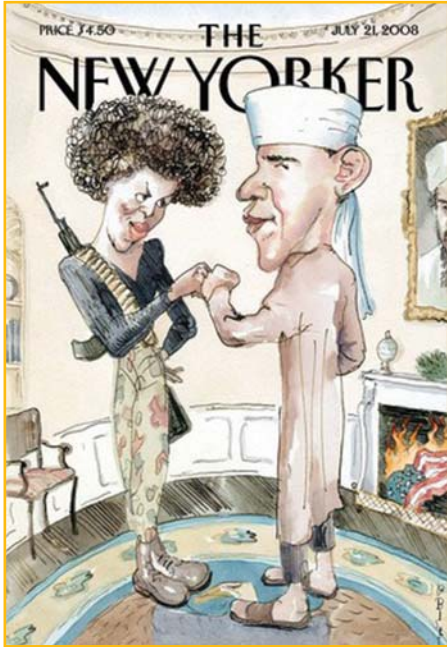
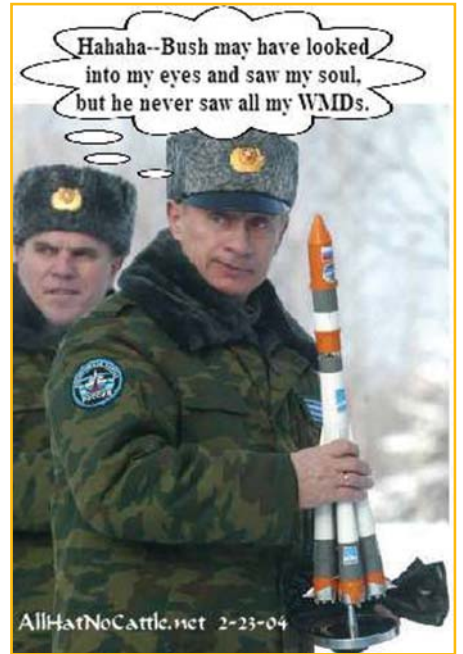
Уважавајући мишљење свога читаоца, а да би се вратио новинској карикатури, у њеном пуном значењу, у наредним бројевима, "Јез" ће посветити више пажње разним питањима.

Између осталог, и новинској карикатури.

Па, ево како то, на актуелне теме, раде колеге из разних делова света.

Водите љубав, а не евроатланске интеграције!

Анђелко Ердџанић

Просек оцена Владе, квари кец из владања.

Зоран Ђојдановић

ТВ САМОВОЉА

Мушки део нашег народа, и наших народности, ових дана не одваја се од малих екрана!

Сви гледају временску прогнозу, латино-америчке и хрватске серије, стање на берзи... и, нормално, Дневник.

Нарочито их привлачи да сазнају пошто је калај на берзи у Токију!

Због врлудања цена fine унце злата у Њујорку, ока не могу да склопе, па само укћу, преврћу билтене и праве упоредне анализе...

Ко има интернет, кликће као сиви соко, тражи податке о барелу нафте пред ону чувену нафтну кризу, множи га са коефицијентом интелигенције, прави графиконе и прогнозира...

Нико да приђе малом екрану и одгледа неки пренос са Олимпијаде!

То их не занима, шта ли...

А и нема се ту шта видети. Све неки знојави момци и девојке рву се, скачу у воду, јурцају се по стадионима, беже једни другима и пуцају из пиштоља и пушака... Мачују се, бре!

Ужас, и брука жива!

Нигде неки пожар да прикажу, неке демонстрације са сузавцем, пренос из скупштине или са предизборног митинга, онда неке fine поплаве или неке друге природне катаклизме, на шта смо навикли свих ових година! Ја не знам има ли ко моћ на тој Телевизији, па да забрани те преносе из тог Пекинга?!

Шта ради тај Тијанић?

Јесмо ли се ми због те Олимпијаде прикључили на електрично бројила? Ти преноси само негативно могу да утичу на гледаоце поучних садржаја, као што су поменуте латино-америчке серије, па тв дуели, мењам жену, затим емисије новокомпонованог отоманског мелоса и сл.

Ја само гледам: силом хоће да натерају гледаоце да гледају те спортске преносе!

Мало им је што преносе две утакмице дневно, него још пуштају и ватерполо, и кошарку, а онда ударе још и одбојку!

А о трчањима, пливању, вежбању у партеру и на оној греди, не смем ни да говорим!

Али, ни то им није доста, па пунте и веслање и бокс!

Нигде неке лепе емисије из екологије, па да нам неко лепо исприча шта се то дешава са озонском рупом!

Ништа!

О приватизацији јавних предузећа - мук!

О проблемима са псима луталицама - ни речи!

Као да проблем кафилерије, и загађења околиша, није примаран!

А шта тек рећи о избору приватизационог саветника за онај тамо ресурс?

Ја не знам шта би на то рекли стручњаци, али може се лако десити да се велики део омладине, уместо "Егзиту", сплавовима и кафићима - посвети спорту!

Аман, људи, помагајте, док не буде касно!

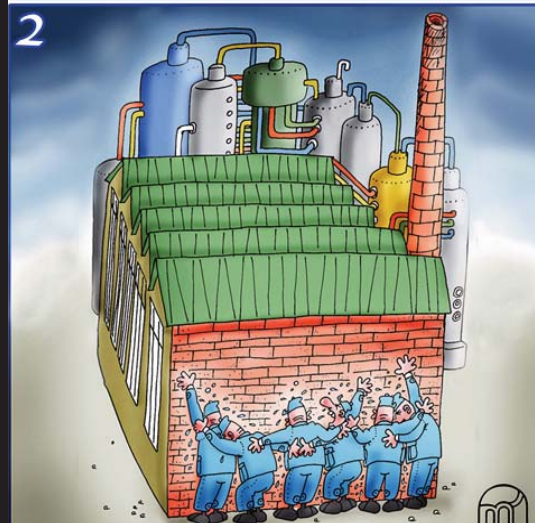
Толике паре се дадоше на те преносе са Олимпијаде, а нико то неће да гледа!

Поготово аке се има у виду да цене калаја у Токију врлудају, да се барел нафте продаје данас за 0,81% скупље него пред... знате већ шта, а да је фина унца злата отишла доврага...

Ето, докле смо дошли буљећи у тај спорт на тв екрану!

Шта раде ови у РРА, да ми је само знати?

Милован Вржина

Слободан Срдић

У СРБИЈИ ЈЕ СВАКИ ДАН ПРАЗНИК. ИЛИ ЈЕ НЕКО НЕКОГ ИЗДАО, ИЛИ СЕ ДЕСИЛО ОБРНУТО.

Милован Вржина

Запис за данашњи дан

И стварно не знам шта да радим.

Раније, док смо били скучени у времену, простору и могућности, чини ми се, лакше је било. Мањи избор, брзо се одлучиш, шансе за грешку минималне.

Прво, она времена када смо били на дну дна.

Хоћеш некога да обрадујеш, да му учиниш, да га задужиш... Или само пригодан поклон за свадбу, славу, крштење...

Па му купиш уметничку слику, дукат, нешто за кућу... зависи, од њебета до фрижидера... ако ти је ближи, ако ти је важнији...

Кад је већ нешто, онако, да се не рачуна цена, него сама идеја да мислиш на њега, онда флаша добре старе домаће ракије, неки чувен дуван за лулу, није важно што уопште не пуши... па до ке-сице бомбона. Прилика одређује.

Онда су дошла времена када су се видици већ били мало проширили.

Па и идеје.

Онда сам мислио да је боље да дам паре, па нек узима шта жели.

Али, и онда се знао ред. Поклониш, на пример, књигу са посветом, а у књизи – долари. Или швајцарци. Или после – марке. Могли су и динари, али неком мање важном. Они су могли и у коверту.

Онда су се видици полако ширили, и поклони су могли да буду необичнији, и приличнији.

Па тако неком поклониш предузеће. Или добру концесију. Али не назовеш је, простачки, концесија, већ уговор о сарадњи.

Сећам се, баба Живана из комшилука, чувала једна оног мог кума Перу кад је скроз онемоћао, кувала му, прала га, правила му друштво...

А Пера мени оставио... онолико. И сад, од те њене неге он брже – боље умре, али ја из захвалности за њену добродушност, склопим са баба Живаном уговор о изради пројекта дугорочног развоја производње црва за пецање у Сибиру. Знаш, иду тамо наши виђе-нији пецароши, може ту да се развије добар посао. И лепо јој платим, по уговору. Баба стручна за производњу црва, ма, високостручна, знам, неговала ми кума. И тако, ја њој поклоним уговор, и ето.

После, опет се мењала времена, ширили видици и могућности, могао си неком да поклониш политичку партију. Или неког поштеног политичара. Рудник. Пут. Цементару. Шта све не...

И сад, кад су нам се време, простор, могућности и видици толико проширили, ја више не знам шта коме могу да подарим. У непрекидним сам мукама. Јер, стално постоји потреба да неког обрадујеш каквом пажњом. То је у људској психи, ваљда. И кад дајеш, и кад примаш, осетиш неку радост.

Ето, ломим се, ред је да обрадујем дете, дипломирано, постаје свој човек, креће у живот, сва се врата пред њим отварају... Студент генерације, није шала.

Некад – било је лако: пошаљеш га негде на незаборавној лето-вање. Купиш му фићу. Можда и гарсоњеру... Помогнеш му да се запосли. А сад, могућности су толике... И ето, сузио сам избор, и ломим се:

- Да му купим кило леба па да сам све поједе, или да му дам паре да аутобусом оде до градске плаже, лето је, нек се окупа, а да га не јуре контролори по превозу...

ЕТО ТАКО ...

Тужио сам га ради накнаде штете.

Ометао ме је у крађи.

Има онај. Био сам љубавник његове жене неко кратко време, и то му никада нећу опростити.

Када читам, слушах и гледам све те политичке и црне хронике, дође ми на ум да ће ово бити последњи избори у Србији.

Вагрени наступ нашег представника окончан је интервенцијом вагрогасне бригаде, а говорнику је одређено задржавање до 30 дана...

Кажу да је волео пилетину.

И тако, Дан младости...

Свака генерација смисли нешто епохално. Једна вагру, друга точак, трећа лук и стрелу, четврта струју, пета истребљења читавих народа из алтруистичких победа...

А најгоре прођем кад заратим сам са собом...

Пукло ми је пред очима тек кад сам скроз пукао.

Решио је да од Нове године живи поштено.

Ускоро ће му давати шестомесечни помен.

Измишљам чињенице, избегавам истину, варам и обмањујем, али, никада до сада нисам слагао, часна реч!

И сви су, као један, гласали за повећање дневница посланицима.

Видећете! – каже ми молер. – Још да пређемо два пута, и овде ће све да блиста.

Ма, живећете као у затвору!

Ушли смо у изузетно чврсту коалицију... кад сад почнемо да се погађамо...

Диван човек: препоштен, частан, високоморалан, од речи...

Сјајно се уклопио у ту криминалну екипу. Ма какав живот, какви редитељи у Кану...

Кад ја режирам...

Мој допринос: изнео сам из земље велике паре!

Гане Милановић

ДА ЈЕ ПАС ПЕНЗИОНЕРИМА НАЈБОЉИ ПРИЈАТЕЉ, ДОКАЗ ЈЕ И ТО ШТО НАИЗМЕНИЧНО ГЛОЂУ КОСТИ ИЗ КОНТЕЈНЕРА.

Миша Митровић

КОМАНДА РАТНОГ ВАЗДУХОПЛОВСТВА ВОЈСКЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
И "ОШИШАНИ ЈЕЖ"

ОТВАРАЊЕ ИЗЛОЖБЕ КАРИКАТУРА СА КОНКУРСА НА ТЕМУ
ВАЗДУХОПЛОВНА КАРИКАТУРА

Награде уручио: **ГЕНЕРАЛ МАЈОР ДРАГАН КАТАНИЋ**

Прва награда: ИГЊАТ ГАТАЛО, Савино село

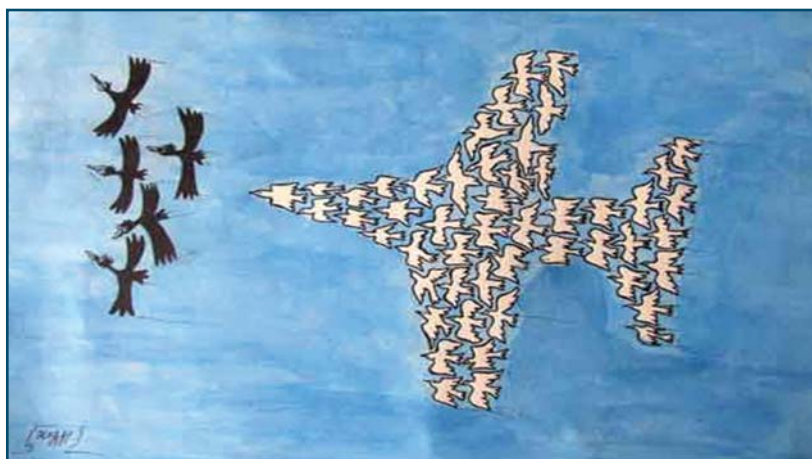
Друга награда: ГАНЕ МИЛАНОВИЋ, Београд

А МЕНИ - ТРЕЋА!

**Дарко Самарцић
КОДАР**

**БАЊА
ЛУКА**

*Тек кад је почео да их лиже,
упала му је кашика у мед.
*Политичари су обећали,
народ је рекао своје,
сад почиње псовање.
*Хапси се ситна боранија.
Крупна се користи за семе.
*Морао сам да аплаудирам.
Нисам више могао
да слушам глупости.
*Ми не гледамо туђа посла.
Ми их обављамо.
*Први услов за срећу је да
хватате програм РТС-а.
*Истина је једна,
али предано радимо на томе
да се број повећа.
*То је био историјски догађај,
само историја о томе
још није обавештена.
*То што смо продали фабрике,
неће се одразити
на прављење глупости.
Верољуб Јовановић

Пронашли смо начин којим ћемо
спречити да одавде одлазе
школовани људи.

Упропастићемо школство.

Прошао сам сито и решето.

Толико сам могао

са српским пасошем.

Председник каже да се само
ослонимо на њега. И на коњу смо.
Већина нас је на ивици пропасти.

Али гурамо...

Бог све види. Зато је поп купио
џип са затамњеним стаклима.

Кад би се окупили сви наши
наркомани не би имала
игла где да падне.

Политичарима се подижу
бисте... Мислим да народ није на
то мислио кад је рекао
да их треба каменовати.

Живот нас је мазио... а зна се шта
после мажења обично следи.

Живот ми је као песма. Дај боже
да преживим ову строфу.

Историју пишу победници.

Срби негују усмена предања.

Кад су му рекли да гледа своја
посла он је монтирао
камеру у спаваћу собу.

Срђан Динчић

Тек кад се распала Југославија,
схватио сам да знам више страних језика.
Није важно шта си рекао, реци шта си прећутао.
Не волимо ми нас, ми волимо себе.
Све мање одговорних, све више Пилата.
Имам четири кофера, на жалост празна.
Ни хлеба ни игара, на бенседину смо.
Ђорђе Јелисић

Кад год погледам у календар, боље сутра касни један дан.
ГЛАСАО САМ ЗА ПУПС. МЛАДОСТ - ЛУДОСТ!

Ко каже да власт не може да буде гора, призива ђавола.
Србија је постала монархија. Добила је краљицу тениса.

Продајем лавиринт. Чим пронађем излаз.
ВАН СЕБЕ САМ. У ПОТРАЗИ ЗА БОЉИМ.

Горан Докна

*Народу који трпи све, не може се ништа.

*Наш сведок био је, у исто време, на неколико места, и све је лепо видео.

*Жртва се враћа на место злочина. Да убије време.

*Знамо ми шта нам је чинити. Али већи нам је изазов
да чинимо оно што не знамо.

*У судару прошлости и будућности, најгоре је прошла садашњост.

*Тешкоће су биле пролазне. Више нису.

*Код нас је најмање оног чега би требало да буде највише,
а највише онога чега не би требало да буде уопште.

*Процес: Носиоци власти временом постају уживаоци власти.

*Србији се на путу ка ЕУ испречила Србија.

*Онај ко одреши кесу има одрешене руке.

Стеван Нумовић

13. страна

ИН & АУТ ПРИЧА ГЕНИ И БИЗНИСМЕНИ

Рођен сам за бизнис. Природни таленат, а и гени нису неважни. Ујак ми је био успешан бизнисмен, јер га никада нису ухватили, а двојица очеве браће побегли су из Србије и нико не зна где су. Лепи људи, видео сам им слике на потерници, сумњам да је ту потерницу ико видео осим мене. Ја свој бизнис још нисам ни почео, али време ради за мене. Осећам да ће се нешто догодити што ће ми омогућити да постанем успешан послован човек. Можда ћу пронаћи неке пивске гајбе или неку тетку код које ћу моћи да преспavam, а то није мала уштеда, поготово ако возите југо и то само за викенд. Могла би да ме стрефи срећа на лутрији? Седмица је мој омиљени трамвај, па зашто не бих тај број поновио и на лотоу. А можда ми се посрећи и прелетање из странке у странку, нисам цабе завршио курс летења.

Према томе, ствар ће бити сређена на овај или онај начин. Али, ком бизнису да се окренем питање је о којем морам озбиљно да размишљам. Да отворим књижару, галерију, антикварницу? Ни у лудилу, рекао сам да сам по вокацији бизнисмен, а не губитник. Видим, најчешће се код нас отварају банке, мењачнице, кладионице, пекаре и апотеке. И то ми се допада. Ја бих отворио све, што би по азбучном реду овако изгледало: апотеку, банку, кладионицу, мењачницу и пекару. Од своје банке бих узео кредит, од тих пара отворио мењачницу, на курсним разликама бих зарадио за кладионицу, где бих на покер апарату играо по цео дан и узимао лову, од које бих отворио пекару, не једну него пет, шест и апотеку. Тако, ако буде тренутака да посао баш не иде најбоље, моћи ћу бесплатно да конзумирам бенседин и остале реквизите за смиривање. Знам, постоји могућност да се у том пословном ланцу поткраде нека малверзација, па би могли да ми затворе банку. Али, јебеш банку, важно је да мене не затворе, а од прихода из кладионице могао бих да интервенишем у смислу да ми одређени органи прогледају кроз своје нежне и лепљиве прстиће.

Као што видите, ја сам спреман. Фали ми само почетни капитал. Али, нисам ја нервозан, сваки почетак је тежак, а о почетном капиталу и да не говорим.

Дејан Патаковић

ХУМОРИСТИЧКА ЛИГА СРБИЈЕ

Мирослав Средановић: БЕОГРАД

*Београдског бескућника су отпустили из болнице. На кућно лечење.

*У Београду влада урбани хаос. Једино су искључења струје и воде планска.

*Београд има три двора. Број дворских луда није познат.

БАЛКАНСКИ НЕРВЧИК ЗОРАН РАНКИЋ

*Туђе главе лете кад свако своју чува.

*Ко слободу чека, и кад она дође, у чекању без ње, цео живот прође.

*Ако вас неко не прими, одсеците његов праг са ногу својих.

*Ко не умре, није био жив.

*Авај, живот ми се у мене претворио!

*Ког висина вуче, са висине скаче.

*Стигла је слобода али је нема па нема.

*Тежња ка истини је често бег од неке истине.

*Хај умрећу прежалит' се нећу.

*Да је чекао да то постане, човек још с дрвета сишао не би.

*Изгледа да су глупи људи паметни онда кад треба да буду глупи.

*Поштен не лаже, луд истину говори.

*И Срби су људи јер ништа није идеално.

*Неста несташице, неста пријатеља.

*И Карађорђе је био масовни убица, члан злочиначког удружења који је прогонио Турке, који су били криви само зато што су Турци, који су набијали Србе на колац.

*Македонија ми је мајка. Очева имам више.

*Луди долазе на власт, јер гласају збуњени!

*И ми коња за трку имамо. Али тренутно је заузет државним пословима. Васил Толевски

РЕЧНИК:

Буш-ага: Муслимански племић наклоњен америчкој политици.

Омча: Појас за спасавање, при чему обешени није међу спасенима.

Ас: Политичар који се попут тениске лоптице сјури на другу страну.

Шизофренија: Скуп различитих страначких личности унутар једне коалиције.

Дворска луда: Претендент на престо на којем седи бесмртник.

Властиж: Власт од које спадају гаће.

Горан Докна

СРБИ СУ СЕ НА СВЕ СТРАНЕ ДИГЛИ, АЛ ЈОШ НИСУ У ЕВРОПУ СТИГЛИ ВОЂЕ НАШЕ ВЛАДАЈУЋЕ СТРАНКЕ ПОЦЕПАЛЕ НА ПУТУ ОПАНКЕ.

Драгомир Ђурђевић

ПОГРЕШАН РАЧУН ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ

Каже Европска унија да смо пет стотина година били под Турцима.

А историја тврди да је Београд освојио Сулејман Величанствени, 1521. године.

Такође, историја тврди да је турска војска напустила Београд 1867. године.

То је 346 година под Турцима. Па кад се одузме од пет стотина година, то је 154 година без Турака.

Па, нека нам сада смање за толико година улазак у Европску унију, јер, у супротном, то је јавашлук и безобразлук ЕУ.

Ове задње речи "нису" турске, него наше, па су се одомаћиле код Турака.

Бато Милатовић

Ко зарони у мутне воде, брзо се нађе на површини.

Живан Е. Филиповић

БЕЗ КРАЉА НЕ ВАЉА

Разлика између Енглеца и нас је то што ми јесмо мимо света, а не верујемо у то, док они верују да су нешто посебно од остатка света, а нису

Уједињено Краљевство је као СФРЈ. Питање је само кад ће балван револуција. Шкоти се већ спремају на неовисност, Велшани још размишљају, а Северна Ирска је већ одавно Косово. Ионако је равна. Остају, дакле, само Енглези. Само!? Па, они су 80 посто УК. Уз то, иза њих је велики братанац Ујка Сем. Зато сам се упутио у центар Острва- у Лондон.

Господин случај је хтео да одседнем у хотелу Дорчестер. И то не господин случај, већ господски случај. Каква раскош! Соба као у бакингемској палати, купатило као наш двособни стан. Стилски намештај, на зиду уља са мотивима оног крвавог спорта- лова на лисице, само што нисам одвалио једну славину, за коју сам помислио да је златна. Тамо одседају крунисане главе, племићи, милионери... Српски новинар се нашао као прасе у Техерану. Мало сам се осећао нелагодно, поготово што први дан нисам могао да вечерам, јер нисам имао одело и кравату. Кад сам то набавио, кренуо ме је апетит, поготово што су ми цене одговарале- све бесплатно. Цео боравак. Ето, како сиромашан српски новинар бива очаран, не Бритиш музејом, већ угоститељством.

За доручком ми је сусед, неки лорд, или можда француски барон, добацио: Бон апети! Ја сам се смео и одговорио – Драгутин. Сутрадан сам ја њему рекао бон апети, а он мени – Драгутин. После смо се смејали гласно, ја као сваки Чарапан, а он као да није Енглец.

Одмах сам схватио шта је остало од Енглеске: краљица, Биг Бен, Тауер бриџ, Ројал Алберт хол, кокни изговор, гинис пиво, крикет и фудбал, кишобрани... И то би било све. Остало је Америка. Поготово кад је у питању спољна политика. Шта ћете кад ујак зове свог братанца Ујка Сем. И слуша га безпоговорно.

Остала је и историја. Тако сам ја доживљавао пролазнике као савезнике у оба светска рата. Све њих заједно, око 60 милиона. Додуше, од тога је 80 одсто англиканаца, пет милиона муслимана, пола милиона Јевреја, 150 хиљада Сика, исто толико Индуса... Негде у гудурама мозга намерно сам заборавио речи оног бртитанског политичара поводом Сарајевског атентата, да Србију треба извести на отворено море и – потопити. Хтео сам да видим и хотел Клериџ, у чијој се једној соби родио наш престолонаследник Александар, и која је део српске територије. Чудо Хрвати и Словенци нису тражили и ту собу, у процесу сукцесије. Па, онда као издана монархистичке српске фамилије, по оцу, и поданик Карађорђевића, шетао сам се поред бакингемске палате као да смо кумови. Што и јесмо. Само што нисам викнуо Елизабети Другој: Изгоре, кумо, кеса!

А онда сам се сетио Црњанског, и нека слутња ме обузела. Као да сам наслутио шта ће се десити 1999. године. Нешто грозно, блериозно.

Али, обичан Енглец и није тако лош. Само да му стално понављаш како је он нешто посебно, различито од остатка света. Нема везе што води америчку политику, што једе брзу храну, пије кокаколу, гледа америчке филмове, носи италијанске ципеле... И купује тајландске и кинеске мајице на Портобело роуду.

Не сећа се да су његови средњовековни краљеви говорили француски, а поносан је што је измислио фудбал. У прошлом веку су и игране утакмице Енглеска против ОСТАТКА света. За њих је глобус остатак света, иако су некада имали имање у којем никада сунце није залазило. Сада живе од тих успомена, и тотално су убеђени да су светска велесила. Па, шта, и ми смо.

На Лондон бриџу сам срео два момка, студенти ваљда, како говоре српски.

-Здраво, браћо Срби, одакле сте, шта радите?- упитао сам раздрагано.

-Из Суботице смо, и нисмо Срби, и гледамо своја посла-откачише ме хладно.

Мислио сам нешто, па онај Хенрик Осми је био у праву што је откачио Ватикан. Додуше због сукње Ане Болејн, али ако, тако им и треба. И ако је она Елизабета Прва укокала Мери од Шкотске, која је била католкиња и хтела своју брдовиту земљу да одвоји од Енглеске. Имали смо ми то и са нашим брдима и са мајском зором. Додуше, није ми несимпатичан сер Џејмс, Џејмс Бонд, који се бори за независност шкотских гора и брда. Његов брат не држи банку.

Кад си видео Лондон, као да си видео цело Уједињено Краљевство. Нисам само стигао да одем на коњске трке у Аскоту. То би било први пут да идем на овај мој традиционални спорт.

Мој пријатељ Драган Бабић, чувени ТВ аутор, који је живео у Лондону, упутио је још у Београду, шта вреди видети тамо, а шта никако, јер је малограђански. То никако, по њему, био је и Музеј мадам Тисо. Отишао сам тамо да видим сер Винстона са цигаром, кад већ нисам имао част да се с њим сретнем у Техерану, на Јалти или у Барију.

На Би би сију сам гледао шпицу неке спортске емисије, на којој је Петар Борота правио неке лакрдије. Била је и нека утакмица, па сам слушао химну УК „Боже, чувај краљицу!„

Нисам ни сањао да ће ме код куће, за коју годину, дочекати „Боже правде,, .Још само да нам врате отаџбину.

♦ Издавач: ИП Ошишани јеж ♦ 11000 Београд, Ресавска 28 ♦ Тел./факс: 0113232211, 3232423 ♦ Директор: Драган Величковић

♦ Главни уредник: Јасмина Буква ♦ Текући рачун: 205-25232-52 ♦ (Комерцијална банка А.Д.) ♦ Девизни рачун: 540100-07790589 ♦ Штампа: Графитпроф, Београд ♦

ПИБ:100296095 ♦ ♦ www.jez.co.yu ♦ info@jez.co.yu

♦ Година 74. ♦ Број 3013 ♦

Буди фин. Не пљуј по себи!

Драгољуб Дуре Николић

ПРОЧИТАО САМ
У ПРИВРЕДНОМ
САВЕТНИКУ..!

